

Па, катъ дойде топло лѣто,
Шумъ повдигна до небето.
Где що имаше хайлази —
Туй що хвърка, пѣпли, лази,
Насъбра го изъ полята,
Изъ полята, изъ нивята,
Па засвири по вѣнчавки,
По кръщенки, по гощавки,
Та те есень зла завари
Съ праздни, срутени хамбари.
Пакъ те дари азъ дарявамъ,
Но ти братски заявявамъ:
Че катъ дойдешъ и до зима,
Друго нѣщо ще да има
(Дава му жито).

Свирчо

Вѣтъръ бѣсенъ, вечъ лудувай,
Колко щешъ се ти надувай!
Свирчо житце си изпроси.
Дома, вижъ го, той го носи.
Като цъвне минзухаря,
Ще отида на пазаря,
Ще посвирия на селяци,
Все съсъ рунтави калпаци.
Ще ми дадатъ тѣ парици —
Пълна крина съсъ жълтици,
Па ще купя азъ за зима
Где що видя, где що има ...

Н. Моневъ.

ПРОЛѢТЪТА ИДЕ!

Лека мъглица, като тънко було, пълзи по полето.
Снѣгътъ се е вече стопилъ. Само тукъ-тамъ задъ храститѣ или задъ нѣкой камъкъ се бѣлѣе още снѣгъ като скжсано парче хартия. На припекъ до брѣзовата горичка е изкарала стадо малката овчарка Ружа. Тя е облѣчена съ зимното си кожухче.

Студено е още. Изъ почернѣлото поле шета зълъ вѣтъръ съ сиви, орѣфани криле. Щипе той и. шепне сърдити думи.

Свила ржце подъ кожухчето си, Ружа наднича изъ храститѣ. Ето игликата е изкарала кждрави листенца. Младата коприва и тя е покарала, но вѣтърътъ е опърлилъ съ студения си дѣхъ първитѣ ѣ листенца. Навжтре въ трънака, на заветъ е подала първи листца и теменижката. По-нататъкъ, задъ единъ храстъ Ружа намѣри две кокиченца. Тя се засмѣ тихичко, като ги видѣ, отжсна ги и ги затъкна на ухото си до чернитѣ кждрици.